

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2728/2024
24.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ристо Лекић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 854/24 од 06.03.2024. године, у седници одржаној 24.09.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиље, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 854/24 од 06.03.2024. године, тако што се **ОДБИЈА** као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 3537/2022 од 27.11.2023. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиљи накнади трошкове ревизијског поступка од 305.250,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3537/2022 од 27.11.2023. године ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезана тужена да јој исплати заосталу разлику плате до двоструког износа плате на основу обављеног рада и времена проведеног на раду за период од 01.01.2018. године до 30.11.2018. године у укупном износу од 1.097.942,15 динара, опредељено у појединачним месечним износима са законском затезном каматом ближе као у том ставу. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да у име и за рачун тужиље, за период од 01.01.2018. године до 30.11.2018. године, уплати разлику припадајућих доприноса за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, доприносе за обавезно здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање, у свему према основицама из става првог изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати 273.205,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 854/24 од 06.03.2024. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду ПП 3537/2022 од 27.11.2023. године и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова првостепеног поступка. Ставом трећим изреке, обавезана је тужиља да туженој накнади трошкове другостепеног поступка од 33.700,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је у поступању по ревизији тужиље испитао другостепену пресуду у побијаном преиначујућем делу на основу члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, ...10/23) и утврдио да је ревизија тужиље основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је са радног места послова превенције и сузбијања малолетничке деликвенције у Одељењу за сузбијање општег криминала у Служби за сузбијање криминала УКП премештена од 01.06.2008. године на радно место послови обавештајне аналитике (ОСЛ) у Одељењу за сарадњу са Хашким трибуналом, аналитичко – обавештајне послове и документовање у Служби за откривање ратних злочина УКП, а решењем тужене од 24.10.2017. године тужиља је у оквиру тог Одељења премештена на радно место в.д. шефа Одсека за ... у звању полицијски саветник. Решењем од 22.02.2018. године тужиља је распоређена на исто радно место у свом звању. Вештак је за утужени период утврдио разлику између исплаћене плате и двоструког износа плате који би тужиља за исти период остваривала на претходном радном месту, а након преласка у службу, за потраживани период у две варијанте: према првој варијанти са додатком за време проведено у радном односу (минули рад) у износу од 1.097.942,15 динара, а према другој варијанти без овог додатка у износу од 999.118,65 динара, по месечним нето износима које је табеларно исказао уз навођење датума доспелости, при чему је утврдио да не постоји позитивна разлика у номиналном износу двоструке плате пре преласка у службу и плате у спорном периоду у износу од 90.823,90 динара.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је заузео становиште да је тужбени захтев основан јер тужиљи није исплаћивана плата у двоструком износу у складу са Уредбом о платама лица која врше функцију и обављају послове у тужилаштву за ратне злочине и посебним организационим јединицама државних органа у поступку за ратне злочине, због чега је усвојио тужбени захтев досуђујући тужиље износ двоструке плате према варијанти обрачуна вештака са минулим радом у укупном износу од 1.097.942,15 динара са припадајућом каматом и уз уплату припадајућих доприноса, позивајући се на одредбе члана 2. наведене Уредбе, члана 8. и 17. Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине, члана 154. и 172. Закона о облигационим односима, као и члана 2. и 51. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиле сматрајући да је за утврђивање двоструког износа плате која тужилци припада за утужени период меродаван износ плате који је тужилца остваривала на пословима које је обављала на претходном радном месту са кога је ступила на рад у Служби за откривање ратних злочина и то без додатка (минули рад). Како вештачење није вршено на бази двоструког износа основне нето зараде са претходног радног места, већ према методологији која подразумева увећање основне зараде у утуженом периоду, првостепена пресуда није могла бити заснована на обављеном вештачењу јер је методологија обрачуна супротна одредбама члана 2. став 2. и члана 3. став 5. Уредбе о платама лица које врше функцију и обављају послове у Тужилаштву за ратне злочине и посебним организационим јединицама државних органа у поступку за ратне злочине („Службени гласник РС“, бр. 97/03...67/05).

Према оцени Врховног суда, другостепена пресуда је заснована на погрешној примени материјалног права.

Закон о раду у члану 104. став 1. прописује да запослени има право на одговарајућу зарату која се утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о раду.

Чланом 2. став 2. Уредбе о платама лица које врше функцију и обављају послове у тужилаштву за ратне злочине и посебним организационим јединицама државних органа у поступку за ратне злочине („Службени гласник РС“, бр 97/2003, 67/2005), прописано је да плата старешине Службе и заменика старешине Службе и овлашћеног службеног лица у Служби, руководиоца и заменика руководиоца Посебне притворске јединице и запосленог на пословима обезбеђења у Посебној притворској јединици, обрачунава се и исплаћује у двоструком износу плате коју су остваривали на пословима са којих су ступили на рад.

Следећи наведени нормативни оквир, Врховни суд је заузео становиште да се поменутом Уредбом установљава право тужиле, као овлашћеног службеног лица запосленог у Служби за откривање ратних злочина, на исплату двоструког износа плате коју би остварила у спорном периоду (од јануара 2018. године закључно са новембром 2018. године) у односу на висину основне плате коју би примала на месечном нивоу на радном месту на коме је била претходно радно ангажована до момента премештаја у поменути службу. То подразумева, да свако увећање основне месечне плате на ранијем радном месту, последично доводи до увећања двоструког износа њене основне плате у Служби за откривање ратних злочина.

Врховни суд указује да је другостепени суд погрешно применио материјално право приликом одмеравања двоструког износа месечне основне плате тужилци, након распоређивања на радно место у Служби за откривање ратних злочина. Наиме, другостепени суд погрешно сматра да се као мерило за обрачун двоструког износа основне плате у спорном периоду узима само онај износ који је тужилци исплаћен у месецу који је претходио распоређивању на радно место у Служби за откривање ратних злочина, при чему нису од утицаја, нити се узимају у обзир промене у висини основне плате које су уследиле у поменутом спорном периоду обрачуна. Такође, по

оцени овој суда тужиљи припада право на исплату разлике у плати са минулим радом, јер је иста овлашћено службено лице па се у односу на њу примењује одредба члана 3. став 6. Уредбе, према којој додаци на плату утврђени законом запосленом коме се плата утврђује овом уредбом, обрачунавају се у складу са законом, другим прописима и колективним уговором. У том смислу, а како је то правилно закључио првостепени суд, тужиљи припада право на накнаду штете због неосновано умањене плате за период од 01.01.2018. године до 30.11.2018. године у укупном износу од 1.097.942,15 динара, са законском затезном каматом на сваки појединачни износ, у висини утврђеној на основу налаза судског вештака економско-финансијске струке, те је тужена у обавези да у корист тужиље, на ову разлику плате уплати и доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, здравствено осигурање и осигурање за случај незапослености.

На основу члана 416. став 1. ЗПП, преиначена је другостепена пресуда, одбијена жалба тужене, а првостепена пресуда потврђена и одлучено као у ставу првом изреке.

Одлуку о трошковима ревизијског поступка Врховни суд је донео на основу члана 165. став 2, 154. и 163. ЗПП, тако што је тужиљи досудио трошкове за састав ревизије у износу од 33.750,00 динара и за судске таксе на ревизију 108.600,00 динара и ревизијску одлуку 162.900,00 динара, што укупно износи 305.250,00 динара, све применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Таксене тарифе из Закона о судским таксама.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**